

De dertiende fee

Doornroosje [maar dan anders]

Kaye Umansky

Met tekeningen van Stefano Tambellini

bontekoe

LEESNIVEAU

		ME	ME	ME	ME	ME	
AVI	S	3	4	5	6	7	P
CLIB	S	3	4	5	6	7	8 P

Humor

Toegekend door Cito i.s.m. KPC Groep

De dertiende fee, Doornroosje (maar dan anders)

Een leesboek uit de serie Piraatjes

Oorspronkelijke titel: *The 13th Fairy*

Oorspronkelijke uitgever: Barrington Stoke Ltd

Auteur: Kaye Umansky

Illustraties: Stefano Tambellini

© Copyright 2014 Barrington Stoke Ltd, Edinburgh, Scotland

Nederlandse editie:

© Copyright 2017 Uitgeverij Bontekoe

Vertaling: Charlotte Bakker

Redactie: Selma Noort

Vormgeving: Vijfkant Nederland

Gezet in het lettertype Dyslexie

ISBN 978 90 5529 950 8

(Meeluisterboek versie: ISBN 978 90 5529 982 9)

1e druk 2017

Uitgeverij Bontekoe

Statenlaan 8

6828 WE Arnhem

T 026 751 8901

www.uitgeverijbontekoe.nl

Copyright © 2017

Uitgeverij Bontekoe is een imprint van Sonsbeek Publishers bv.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen zonder de schriftelijke en voorafgaande toestemming van de uitgever.

Inhoud

1	Razend!	7
2	Ik zit een week te mokken	22
3	Alle remmen los	27
4	De Vloek	33
5	Duizendmaal erger	38
6	Spinnewielen en bezemstelen	43
7	Wraak is niet zoet	51
8	Een kus!	57

Hoofdstuk 1

Razend!

Zo is het en niet anders. Ik weiger de schuld op me te nemen. Je weet waar ik het over heb. Dat gedoe met Doornroosje. Ik krijg er al jaren de schuld van maar nu is het uur van de waarheid gekomen.

Vooruit, ik geef toe dat ik wat te ver ging. Je moet bij baby's uit de buurt blijven met Vloeken. Vloeken kunnen verkeerd gaan. Dat weet ik nu dus ook. Maar ik ben nu eenmaal een beetje een driftkop. En op dat moment was ik heel boos. Ik was woest. Ik was razend!

Maar jij zou ook boos zijn geweest. Stel je voor dat je twaalf beste vrienden uitgenodigd worden voor een feest in een paleis, en alleen jij niet. Hoe zou jij je voelen? Beledigd toch? Zoiets doet pijn, zeker weten!

Nou ja, ik zeg ‘twaalf beste vrienden’, maar het zijn niet eens vrienden van me. Ze noemen zichzelf een Goede Fee. Alle twaalf. Ik hoor er niet bij. Dat kan me niet schelen hoor. Ik ben liever alleen. Ik eet wanneer ik wil en slaap wanneer ik wil. En ik trek de hele week geen schone sokken aan. Ik laat de afwas staan. Ik doe wat ik wil. Ik heb geen vrienden, zeker die twaalf tutjes niet!

De twaalf tutjes dragen balletjurken en hebben suffe bloemennamen. Elke zaterdag komen ze bij elkaar in het bos onder het maanlicht. Daar huppelen ze rond zodat ze de eekhoorns de stuipen op het lijf jagen. Als ze moe zijn gaan ze aan de rood-met-witte-stippen-paddenstoelen zitten. Dan laten ze zich elfenmuffins en bramenthee brengen door padden met een strikje om.

En dan praten ze over mij. Dat weet ik omdat ik een keer achter een struik heb zitten luisteren.

Ze nodigen mij nooit uit voor hun feestjes.
Niet dat ik zou gaan. Ik houd niet van dansen
en roze staat me niet. Ik ben zo iemand die
liever in een zwarte jurk loopt. Ik draag een
zwarte punthoed. Ik moet niets hebben van een
bloemennaam en ik hoef geen vleugels.
Geef mij maar een bezem. Ik ben veel liever
een heks dan een fee. Maar ze zouden me een
keer kunnen vragen, gewoon uit beleefdheid
toch? Maar dat doen ze niet. Alleen maar
omdat ik anders ben.

Ze kunnen stikken met hun stomme gedoe.
Het kan me niks schelen.

Maar ik kreeg er genoeg van toen ik hoorde
dat de koning en koningin de twaalf tutjes
hadden uitgenodigd voor het doopfeest van
hun dochter. En niemand had mij daar iets
over verteld! Ik kwam erachter toen ik fee
Grasklokje tegenkwam op het postkantoor.
Ik had postzegels nodig om de antwoorden op
de puzzels in de krant in te sturen. Ik maak ze
allemaal, elke dag. Ik heb nog niets gewonnen,
maar je weet het nooit.

Grasklokje praat anders nooit met me.
Maar die dag was ze vol van het nieuws en
kon ze het niet laten om op te scheppen.

“Goedemorgen, Mopperkont,” zei ze vrolijk.
“Tra la la. Wat een mooie dag vandaag.
Ik zie dat je die zwarte voden weer draagt.
Heb je het daar nu niet warm in?”

Ik had haar kunnen laten ontploffen. Maar ik
deed het niet omdat er nog andere mensen in
het postkantoor waren en die wilde ik geen
pijn doen. Zo aardig ben ik dus.

Grasklokje wuifde een gouden kaart onder
mijn neus. “Ik ben hier om mijn antwoord
naar het paleis te versturen.
Wat superspannend hè?”

“Nee,” zei ik. “Postzegels kopen is
supersaai.”

“Ik heb het over het doopfeest,” zei ze.

“Welk doopfeest?” vroeg ik.

“Het doopfeest in het paleis,” zei Grasklokje.
“Er is een kindje geboren! Een meisje. Ze heet Roosje! Wist je dat niet? Nee natuurlijk niet. Dat was ik vergeten. Jij woont alleen en je hebt geen vrienden.”

“Ik woon niet alleen,” zei ik. “Ik woon samen met Kras.”

Kras is mijn kraai en hij woont al jaren bij me. Ik zal je vertellen hoe hij bij mij terechtkwam.

Op een koude morgen ging ik hout halen en daar zat hij. Een grote kraai, op een tak van mijn appelboom. Hij had vrolijke zwarte ogen en een scherpe snavel. Zijn veren werden door de koude wind uiteen geblazen maar hij was toch opgewekt.

“Hallo mevrouw, koud hè vandaag,” zei hij. Heel beleefd en vriendelijk. Hij had een prachtige stem. Het was geen kraakstem, zoals de meeste kraaien hebben. Zijn stem was laag, vol van klank en zoet als honing.

“Inderdaad,” zei ik. “Heel koud.”

“Jep,” zei hij. “De winter is streng en er is geen worm meer in de grond te vinden.”

Ik vroeg of hij zich wilde opwarmen bij het vuur en roosterde wat brood voor hem. We raakten aan de praat. Hij vertelde dat hij jarenlang over de wereld zwierf maar nu was hij op zoek naar een thuis. Hij zei dat zijn vleugels oud begonnen te worden. Alles wat hij nog wilde was een volle buik en een warme plek bij het vuur.

Sindsdien woont hij bij mij.

Kras eet vooral insecten. Hij houdt ook van wormen, eieren, kikkers en muizen. Hij is een makkelijke eter, alleen slakken vindt hij niet lekker. Voor zijn verjaardag bak ik altijd een kevertaart voor hem. Daar is hij gek op. Dan zegt hij, “Ach, Moppertje, dat had je niet hoeven doen!” met die warme, diepe stem van hem.

Kras zegt niet veel, maar als hij iets zegt is het de moeite waard. Soms zingt hij met zijn diepe stem. De meeste van zijn liedjes gaan over zijn reizen. Deze vind ik het mooist:

*“In mijn reizend kraaienleven
zag ik zorgen en verdriet
maar hier heb ik het goed
dus hier zing ik nu mijn lied.”*

Ik zou de hele nacht naar het zingen van Kras kunnen luisteren. Als hij gitaar zou kunnen spelen, zou hij rijk zijn. Maar hij is een kraai, dus dat kan hij niet.

Genoeg over Kras. Terug naar het postkantoor en Grasklokje.

“Kraaien tellen niet,” zei Grasklokje.

“Kras kan wel tellen,” snauwde ik. “Hij kan tot meer dan honderd tellen, optellen en aftrekken en zelfs delen. Toevallig!”